

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25235/2023
18.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Срђан Димитријевић, адвокат из ..., против тужене ЈКП "Медиана" Ниш, коју заступа Милош Стевановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1512/21 од 30.05.2023. године, у седници одржаној 18.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1512/21 од 30.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1512/21 од 30.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1036/20 од 28.01.2021. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене физичке болове износ од 80.000,00 динара; за претрпљени страх износ од 90.000,00 динара и за наруженост износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, као неоснован. Ставом 2. изреке, тужилца је обавезана да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 22.500,00 динара.

Виши суд у Нишу је, пресудом Гж 1512/21 од 30.05.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 1036/20 од 28.01.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужилци услед нанетих лаких телесних повреда уједом пса луталице у кругу касарне у којој тужилца ради. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужилце одбијен донета је применом одредбе члана 177. став 2. Закона о облигационим односима, код утврђеног чињеничног стања да тужени није био у могућности да самоиницијативно приступи у круг касарне, а да су припадници Команде Треће бригаде пропустили да га обавесте о одбеглим и напуштеним псима, који се налазе на простору касарне "Књаз Михаило". Тужилца у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, међутим, за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. У смислу евентуалне потребе уједначавања судске праксе, тужилца уз ревизију није приложила другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужилце, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и члана 479. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилца је поднела 11.02.2020. године, а вредност предмета спора је 220.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић